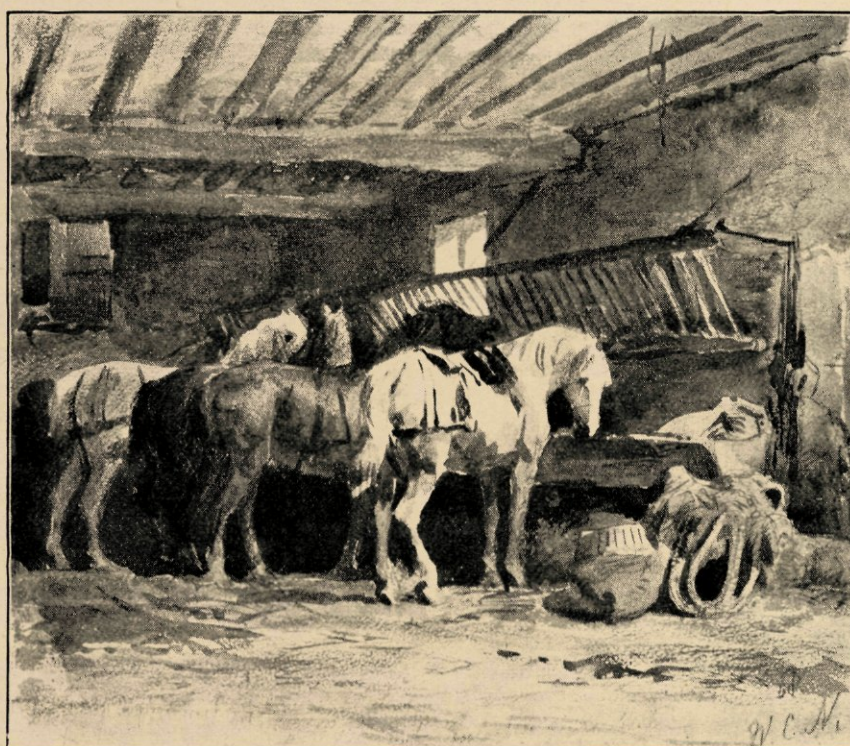

middenramen, of het moest Eerelman zijn — onze vriend Nakken dan heeft ook iets geheel eigendommelijks in zijn werk, dat vooral in de kleur zit, en hij weet alleen de klip der eentonigheid op waarlijk zeer artistieke manier te omzeilen door zijne steeds nieuwe onderwerpen. Nakken zal men niet ligt betrappen op het meermalen schilderen van een zelfde geval, hoe verleidelijk ook. Trouwens iemand die in zijn leven vijftien maal naar Normandië is geweest — niet voor zijn plezier, o neen, maar om hard, zeer hard en con amore te werken —, die herhaalde studiereizen gemaakt heeft naar Limburg, dat Hollandsch Normandië, die bovendien geen enkel plekje van ons rijk gezegend landje onbezocht liet, zoo iemand heeft eigenlijk aan dit leven te kort om al zijne indrukken op het doek te brengen. Wanneer Nakken al zijne

Paardenstal bij Parijs (naar een studie in sepia).

studiën wilde exposeeren of duurzaam om zich heen hangen, zou hij wel een atelier mogen huren met een wandvlakte als het Gebouw voor K. en W. in Den Haag. Hij heeft ze nu zorgvuldig in nette schilderkisten geborgen, die reeksen van kostelijke plankjes, of in rijen portefeuilles de knappe krabbels en teekeningen met potlood, krijt of sepia. Ze dagteekenen reeds van heel lang geleden, zijn eerstelingen op de gladde baan, waarin men den artist ziet groeien en zich ontwikkelen. Van paarden ziet men nog weinig op deze eerste proeven, maar zoo veel te meer van het landschap en vee, waarin Nakken zich tusschen de jaren 1851 en '55 duchtig oefende. Aan dat serieus studeeren naar de natuur heeft hij het dan ook te danken, dat hij vóór alles een goed landschapschilder is geworden. Voorzeker zijn reputatie verkreeg